

De Vallei nr. 32

Jaargang 6, mei 2016

Samenstelling [François Vermeulen](#)

Een *Eigen-Zinnige* uitgave

Beeldend werk

[Tim Ceustermans-Deschepper](#)

Gedichten

[Rose Vandewalle](#)

[Eric Vandenwyngaerden](#)

[Roger Nupie](#)

[Annmarie Sauer](#)

[Philippe Cailliau](#)

schildersoog

een man vol gloed
de laatste trein naar nergens heen genomen
geroerd door zoveel licht dat voor zijn ogen vliedt
treedt buiten oevers

de nacht is lang en wenkt hem toe
is een kunstenaar dan niet een koorddanser?
trapezist? artiest die zweeft
zijn honger wagenwijd

Rose Vandewalle

GLASNEGATIEF

Hoezeer raakt bijwijlen mijn lens in de war.
Verontschuldigend noem ik me dan
amateur of pupil van het eenzame uur,

waar ik woonachtig ben en alleen
naar u kijk. U herwerk en herdenk,
tot u bent hoe ik denk dat u bent.

Eric Vandenwyngaerden

GESPREK MET GOD

God, tweeten of twitteren,
daar heb ik de vaste verbinding niet voor.
U weet toch, in uw almachtigheid,
dat ik daar de man niet naar ben?

Wil geen voetspoor nalaten in uw hemelrijk,
maar op dit hellend vlak van de ouderdom
even de draad met u opnemen
voor u mijn levenslijn doorknipt.

Wil nog niet opstijgen tot u
al stijgen mijn jaren gestaag,
maar een telefoongesprek van man tot man,
daar schrikt u toch niet voor terug?

U bent niet van de oude stempel, zo te zien,
geen gsm of smartphone in uw rijstpaprijk,
warempel nieuwerwetse neontechnologie:
uw hersenspinsels in veelkleurige flitsen!

Eens uw berichten ontrafeld bel ik u nog wel,
maar zo meteen begint mijn favoriete soap,
kwestie van de trage tijd te doden.
U kijkt toch ook?

Roger Nupie

PLEASE MAN

Hij springt
en zweeft
nee, nooit niet, nee
niet met beide
voeten op de grond –
zoekend naar geluk
dat hij volmaakt
zwevend vond –
in een helder verlichte
ochtendstond

Annamarie Sauer

STIGMA

Is het die zoekende blik die wantrouwend wacht op een zucht - een verre verlossing die windstil hangt in de blauwe lucht? Zij zwijgt, zij beeldt het verlies uit van vocht. Als, alsof schoonheid

en sleet worden gedirigeerd als een requiem, misschien wel wat ademloos proza. Als klaagzang. Als muziek in de oren zal woede niet opener klinken.

Genot is verrukking. Gewelven gedijen rondom: zij schenken bescherming, als tralies en troost elke dag. Maar in haar velden dwalen twijfels wit rond.

De zee kleurt groen in de ochtend: wordt licht, wordt lucht in de trilling van de horizon. De stilte stolt, de storm die naderbij rolt, de stilte die stikt in de ruimte, die banden smeedt met haar stigmata.

Philippe Cailliau

